

i perioden har betalt til sine leverandører for leverancer, der er faktureret med afgift. For varer, som virksomheden har indført fra udlandet, er den indgående afgift den afgift, der er betalt ved indførslen.

For virksomheder, der opgør den udgående afgift på grundlag af de modtagne betalinger, gælder således, at også den indgående afgift skal opgøres på grundlag af de betalte afgiftsbeløb. Denne regel om, at virksomheder, der har valgt at opgøre den udgående afgift på grundlag af modtagne betalinger, skal opgøre den indgående afgift på grundlag af betalingerne for indkøbene, svarer ikke til det i „Redegørelse vedrørende Merværdiafgift“ foreslåede. Ifølge redegørelsen skulle den indgående afgift opgøres på grundlag af de foretagne indkøb (modtagne fakturaer), uanset hvilken opgørelsesmåde virksomheden havde valgt for den udgående afgift. Dette begrundedes med, at det ville være lettere for virksomhederne at opgøre og lettere for myndighederne at kontrollere størrelsen af den indgående afgift, når denne opgøres på grundlag af indkøbene, end når den opgøres på grundlag af betalingerne. Hvis virksomheder, der vælger at opgøre udgående afgift på grundlag af betalingerne, skal opgøre den indgående afgift på grundlag af indkøbene, vil dette imidlertid medføre en meget stærk nedgang i statskassens provenu af afgiften af omsætningen i den første afgiftsperiode efter afgiftens indførelse. Af finansielle og likviditetsmæssige grunde bør der derfor ikke være mulighed for at kombinere reglerne om opgørelse af den indgående og udgående afgift på denne måde.

For virksomheder, der har valgt leverancemetoden, bestemmer paragraffens stk. 5, at den indgående afgift for en afgiftsperiode er den afgift, der i perioden er faktureret til virksomheden af dens leverandører. For varer, som virksomheden har indført fra udlandet, gælder samme regel som for virksomheder, der har valgt betalingsmetoden.

Til § 18.

Denne paragraf indeholder en nærmere afgrænsning af, hvad der kan medregnes til den indgående afgift.

I paragraffens stk. 1 er det fastsat, at der til den indgående afgift kun kan medregnes afgift af indkøb m. v., som *udeblukkende* vedrører omsætningen af varer og afgiftspligtige ydelser.

Efter denne bestemmelse skulle der f. eks. ikke kunne foretages fradrag for indgående afgift, der vedrører en bygning, som kun delvis anvendes til den registrerede virksomheds formål. I stk. 2 er der imidlertid optaget en bestemmelse, hvorefter finans-

ministeren kan fastsætte regler om delvis (eventuelt forholdsmæssig) fradragsret for afgift på indkøb, der ikke fuldt ud anvendes til virksomhedens formål. Det skønnes ikke muligt på forhånd at fastsætte detaljerede regler om en sådan delvis fradragsret. I væsentlig grad må udformningen ske på grundlag af de erfaringer, der indhøstes under administrationen af afgiften.

I paragraffens stk. 3 er opregnet forskellige indkøb, som ikke kan tages i betragtning ved opgørelsen af den indgående afgift. Det bemærkes, at det allerede af paragraffens stk. 1 fremgår, at der ikke kan foretages fradrag for indgående afgift af f. eks. varer, som er indkøbt til privatforbrug for indehaveren. Sådanne indkøb vedrører ikke virksomhedens omsætning af varer og afgiftspligtige ydelser. De indkøb m. v., som ifølge paragraffens stk. 3 ikke kan medføre fradrag for indgående afgift, er indkøb af levnedsmidler, som foretages af en virksomhed til bespisning af personalet. Det er endvidere anskaffelse og drift af bolig for personalet og af børnehaver, feriehem m. v. samt indkøb m. v., som vedrører anden naturalaflønnning af personalet. Indkøb til disse formål må i afgiftsmæssig henseende betragtes som indkøb til endeligt forbrug; såfremt virksomheden i stedet for at yde personalet naturalaflønnning betalte højere pengeløn, måtte personalet betale afgift ved indkøbet af de pågældende varer m. v.

Det er endvidere foreslået at begrænse fradragsretten således, at afgift af indkøb m. v., der vedrører repræsentation og gaver, ikke kan fradrages. Denne begrænsning indebærer bl. a., at der ikke i den udgående afgift kan fratrækkes afgift, der er betalt ved afholdelse af forretningsfrokoster. Bestemmelsen er anset for hensigtsmæssig for at undgå misbrug. Med hensyn til bestemmelsen om gaveydelse bemærkes, at denne ikke begrænser fradragsretten for så vidt angår udsendelse af vareprøver og almindelige reklameartikler, men alene vedrører egentlige gaveydelse fra virksomheder.

Endelig er det foreslået, at der ikke kan fradrages afgift vedrørende personbefordring, herunder anskaffelse og drift af personkøretøjer, sam- hotelophold. Uden en sådan bestemmelse ville det med hensyn til merværdiafgiften opstå tilsvarende vanskeligheder, som består med hensyn til indkomste skatten ved afgrænsningen af den private kørsel fra forretningskørselen. Der ville endvidere blive tale om forskelsbehandling af repræsentanter, der anvender eget motorkøretøj, og repræsentanter, der får stillet bil til rådighed af firmaet. For så vidt angår andre befordringsudgifter bemærkes, at det normalt ikke vil være muligt for virksomhederne at